

256

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 1 sierpnia 1964 r.

w sprawie wyjątków od zakazów ustalonych w art. 48 ust. 1 Prawa lotniczego.

Na podstawie art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Lot akrobacyjny nad osiedlem może być wykonywany:

- 1) w strefie lotów akrobacyjnych wyznaczonej w instrukcji użytkownika lotniska,
- 2) w czasie pokazów lotniczych wykonywanych zgodnie z programem zatwierdzonym przez Ministra Komunikacji; jeżeli w pokazie biorą udział wojskowe statki powietrzne, program pokazów zatwierdza Minister Obrony Narodowej.

2. Strefę lotów akrobacyjnych nad osiedlem można wyznaczyć, jeżeli ze względu na położenie lotniska w stosunku do osiedla nie ma możliwości wyznaczenia jej poza terenem zabudowanym osiedla, przy czym położenie tej strefy powinno być tak wybrane, aby znajdowało się nad terenem o najmniejszej zwartości zabudowy.

3. Strefa lotów akrobacyjnych powinna być usytuowana w zasięgu obserwacji tych lotów z lotniska i z uwzględnieniem możliwości wylądowania statku powietrznego lotem ślizgowym na lotnisku lub przynajmniej poza terenem zabudowanym osiedla w razie uszkodzenia silnika.

4. Program pokazów lotniczych może obejmować loty akrobacyjne tylko w warunkach przewidzianych w ust. 3.

5. W wypadkach określonych w ust. 1 pkt 1 lot akrobacyjny może być wykonywany tylko:

- 1) przez pilota posiadającego wpis do książki przebiegu wyszkolenia i praktyki lotniczej, upoważniający go, jako dowódcę statku powietrznego, do wykonywania lotów akrobacyjnych oraz przez ucznia pilota szkolonego w lotach akrobacyjnych zgodnie z zatwierdzonym programem szkolenia,

- 2) do wysokości nie mniejszej niż 500 m nad poziomem terenu.

6. Przepis ust. 5 nie dotyczy lotnictwa wojskowego.

§ 2. 1. Lot próbny nad osiedlem lub innym skupiskiem ludności może być wykonany:

- 1) jako lot lotniskowy, jeżeli po starcie z danego lotniska lub przy lądowaniu na danym lotnisku albo w locie tym po kręgu nad lotniskiem nie można uniknąć przelotu nad osiedlem lub skupiskiem ludności znajdującym się w pobliżu tego lotniska,
- 2) jako lot pozalotniskowy, jeżeli dla lotu została wyznaczona bezpieczna wysokość, gwarantująca w razie konieczności wykonanie przymusowego lądowania poza osiedlem lub skupiskiem ludności.

2. W wypadkach wymienionych w ust. 1 zabronione jest wykonywanie lotów próbnych o charakterze akrobacyjnym lub mogących spowodować obniżenie wytrzymałości konstrukcji statku powietrznego.

§ 3. 1. Ze statku powietrznego w czasie lotu mogą być dokonywane następujące zrzuty:

- 1) balastu w postaci wody, przesianego piasku lub metalowych opilek,
- 2) paliwa ze zbiorników statku powietrznego, jeżeli statek powietrzny jest zmuszony do wykonania przymusowego lądowania lub w celu utrzymania bezpiecznej wysokości lotu,
- 3) urządzeń i środków niezbędnych do akcji ratowniczej,
- 4) przedmiotów podwieszonych na spadochronach oraz mel-dunków ciężarkowych, związanych z zadaniem lotu,
- 5) środków chemicznych, ziarna siewnego itp.,
- 6) ulotek,
- 7) dowolnego przedmiotu, znajdującego się na pokładzie statku powietrznego, jeżeli jest to niezbędne do uniknięcia wypadku lotniczego, grożącego temu statkowi powietrznemu,
- 8) innych przedmiotów, których konieczność zrzutu uzasadniona jest poważną potrzebą gospodarczą lub społeczną.

2. Zrzuty określone w ust. 1 mogą być wykonywane tylko wówczas i w taki sposób, aby nie naruszały bezpieczeństwa statku powietrznego, z którego dokonuje się zrzutu, bezpieczeństwa innych statków powietrznych znajdujących się w locie oraz bezpieczeństwa osób i mienia na powierzchni ziemi lub wody.

3. Dokonywanie zrzutów w przestrzeni powietrznej kontrolowanej może się odbywać za zezwoleniem właściwego organu kontroli ruchu lotniczego i w miejscu przez ten organ wskazanym, chyba że grożące statkowi niebezpieczeństwo uniemożliwia uzyskanie zezwolenia. Jeżeli zrzut ma nastąpić w rejonie nadzorowanym lotniska, zezwolenie na jego wykonanie wydaje kierownik lotów na danym lotnisku.

4. Zrzut paliwa (ust. 1 pkt 2) powinien być dokonany na takiej wysokości lub w miejscu, które gwarantują, że wyrzucone paliwo nie wzniesi pożaru lub nie spowoduje innej szkody na ziemi, a ponadto z zachowaniem przepisu ust. 3.

5. Na dokonanie zrzutu określonego w ust. 1 pkt 8 należy uzyskać zezwolenie Ministra Komunikacji.

§ 4. Na dokonywanie jakichkolwiek zdjęć fotograficznych lub transmisji telewizyjnych ze statków powietrznych wykonujących loty nad terytorium Polski należy uzyskać uprzednio zezwolenie Sztabu Generalnego Wojska Polskiego.

§ 5. 1. Urządzenia łączności znajdujące się na statku powietrznym mogą być używane poza przekazywaniem i odbieraniem wiadomości związanych z zadaniem lub potrzebami lotu za każdorazową zgodą dowódcy statku powietrznego również do przekazania lub odebrania wiadomości dotyczących:

- 1) stanu technicznego statku powietrznego, jego ruchu lub życia i zdrowia osób znajdujących się na pokładzie statku,
- 2) wypadku lotniczego lub niebezpieczeństwa grożącego innemu statkowi powietrznemu lub jednostce pływającej,
- 3) niezwykłego lub niebezpiecznego zjawiska atmosferycznego,
- 4) zaobserwowanego ogniska pożaru (łasu, łąk itp.),
- 5) katastrofy lub klęski żywiołowej na ziemi lub wodzie,
- 6) innych tego rodzaju spraw, w uzasadnionych wypadkach.

2. Używanie znajdujących się na pokładzie urządzeń łączności do przekazywania i odbierania korespondencji prywatnej może nastąpić tylko na podstawie umowy zawartej między przewoźnikiem lotniczym a zakładem łączności oraz zainteresowaną jednostką dysponującą naziemnymi urządzeniami łączności.

3. Nie wolno używać znajdujących się na statku po-

wietrznym urządzeń łączności do celów określonych w ust. 1 i 2 w czasie lub w sposób utrudniający używanie tych urządzeń do przekazywania i odbierania wiadomości bezpośrednio związanych z bezpieczeństwem statku powietrznego.

4. Zezwala się na używanie urządzeń łączności statku powietrznego do nadawania i odbioru w wypadkach uzasadnionych potrzebą dokonania prób kontrolnych pokładowych urządzeń (np. po naprawie, wymianie urządzeń lub ich części), przy czym okres nadawania lub odbioru powinien być ograniczony do niezbędnego czasu. Czas i zakres prób należy uprzednio uzgodnić z organem ruchu lotniczego, do pracy z którym używana częstotliwość jest normalnie przeznaczona.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1964 r.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*